

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

Epistola S. Ioannis Chrysostomi Ad Innocentivm Papam. Rogat pontificem
vt suos persecutores censurae ecclesiasticae subiiciat, se vero iustum
iudicium subire paratum, insontem iudicet, & ecclesiae ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

EPISTOLA
S. IOANNIS CHRYSOSTOMI
AD INNOCENTIVM PAPAM.

Rogat pontificem vt suos persecutores censuræ ecclesiasticæ subiiciat, se vero iustum iudicium subire paratum, in fontem iudicet, & ecclesiæ suæ restituat.

Innocentio episcopo Romæ, domino meo reuerendissimo, pientissimoque, Ioannes in Domino salutem.

ETIAM antequam reddita sunt literæ nostræ, opinor pietatem vestram audiuisse, quidnam hic patrare aucta fuerit iniquitas. Ea enim rerum est magnitudo & grauitas, vt nulla ferme orbis pars relicta sit, quæ tristem hanc tragœdiam non audierit. Quandoquidem fama vsque ad fines terræ perlata, plurima vbique lamenta & eiulatus excitauit. Verum quia non satis est plangere, sed opus etiam vt cura geratur, & spectetur qua ratione, & quo consilio grauissima illa ecclesiæ tempestas sedetur. Proinde necessarium esse duximus, vt persuadeatur Demetrio, Pansophio, Pappo, & Eugonio, dominis meis maxime venerabilibus, piisque episcopis, relictis negotiis propriis, pelago se committere: susceptaque longinqua peregrinatione hac, ad vestram properare caritatem, de omnibus vos manifeste docentes, quo quantocius rebus succurratur. Misimus autem cum eis venerabiles dilectosque diaconum Paulum & Cyriacum, qui & ipsi, quæ facta sunt, caritati vestræ exponent: & nos quoque paucis, in epistolæ forma docebimus. Theophilus ille, qui Alexandrinæ ecclesiæ episcopatum regendum suscepit, cum a pientissimo rege, cui aduersus illum quædam nuntiata erant, iussus esset venire solus, collecta multitudine episcoporum non paucorum, huc venit: quo præludio, quasi declarare volebat, se ad bellum & ad aciem pergere. cumque in magnam, diuinoque cultui deditam urbem Constantinopolim ingressus esset, iuxta consuetudinem & constitutionem hæctenus obseruatam, non intravit ad ecclesiam, neque ad nos accessit, neque participem se fecit, vel sermonis, vel precum, vel communio-

Concil. Tom. 4.

K

nis: sed egressus e naui, & præterkursis ecclesiæ vestibulis, alicubi extra urbem diuersatus est, tametsi nos plurimum obsecraremus & ipsum, & eos qui cum ipso erant, vt apud nos diuerterent. Erant enim diuersoria, & omnia alia quæ oportebat, bene instructa. At neque illi, neque ipse nobis morem gerebant. Vnde nos ea videntes valde consternabamur animo: & quamuis iniustarum illarum inimiciarum causam nullam inuenire possemus, nihilo minus tamen officium eis, quod illi nobis debebant, impendimus. Nam iterum atque iterum eum obsecrauimus, vt se nobis coniungeret, ac diceret cuius gratia, statim ab initio tantum excitaret bellum, tantamque urbem seditiosam faceret. Verum, cum ille causam dicere nollet, neque vrgerent accusatores eius: vocauit nos rex pientissimus, & iussit vt iremus ad locum in quo ille agebat, reique summam ab eo audiremus. Nam infidias, & cædes, & alia plurima causabantur. Nos autem scientes leges patrum, viroque honorem habentes, habentes etiam super hac re eius literas: Oportere in quibusque prouinciis sua negotia tractari, transmontanisque ad nostra iudicia non trahendos; fortiter detrectauimus, ne causam susciperemus iudicandam. Porro ille sicut & prius nobis obluçtari cœpit, & multa auctoritate vocato archidiacono meo, quasi iam ecclesia viduata esset, ac episcopum non haberet, clerum omnem sibi per illum adiunxit: factæque sunt ecclesiæ seditiosæ, & e singulis ecclesiis adducebantur clerici, & instruebantur, vt nos accusarent, & libellos aduersus nos producerent. Post hæc vocauit & nos ad iudicium, nondum dilutis quæ aduersum se erant causis, id quod contra omnes Canones & leges est. Porro nos scientes, quod non ad iudicium, sed ad hostem & inimicum perrecturi essemus, (id quod satis declarant, quæ prius ac postea sunt facta) misimus ad eum episcopos, Demetrium episcopum Pisinatium, Eleusium Apamiæ, Lupinum Apiariæ: presbyteros autem, Germanum & Seuerum, qui congrua lenitate responderent, ac dicerent: Non vitare nos iudicium, sed inimicum apertum, & hostem manifestum. Nam qui nondum acceptis libellis statim ab initio talia fecit, & seipsum abstraxit ab ecclesiæ precibus & communione, & infu-

per accusatores subornauit, clerum ad se traxit, ecclesiam defolauit : quomodo idoneus cenferi possit huiusmodi, vt in iudicis thronum conscendat sibi minime congruentem ? Neque enim congruum est, vt hi qui in Ægypto sunt, iudicent eos qui in Thracia, & præsertim ille qui ipse reus est, inimicus & hostis. At ille nihil horum reueritus, magno studio anhelabat, vt perficeret ea quæ mente conceperat. Cum autem contestaremur paratos nos ad diluendum crimina, & ad innocentiam, sicut & innocentes sumus, declarandam, coram centum, vel mille episcopis; non assensit : sed licet absentes essemus, & ad Synodum appellarem, & iudicium inquireremus, & non auditorium, sed manifestas inimicitias fugeremus; ipse tamen accusatores suscepit, meos excommunicauit, & de illis, qui nondum se de suis purgauerant criminibus, libellos collegit : quæ omnia legibus & Canonibus prohibita sunt. Et quid opus est multum dicere? non destitit omnia facere & tractare, donec nos vi, & potentia e ciuitate & ecclesia eiiceret, etiam in prouecta vespera, & vniuerso populo nos attrahente. Tractus igitur vi & abductus a magistratu ciuitatis, in media ciuitate, & in nauim coniectus per noctem nauigauit, eo quod ad Synodum & iustum iudicium prouocarem. Quis hæc sine lacrymis, etiam si cor lapideum habeat, audiret? Verum sicut prius dixi, ea, quæ perperam fiunt, non solum deploranda, sed & corrigenda sunt : & ideo caritatem vestram obsecro, vt prouocetur ad condolendum, faciendumque omnia, quo mala hæc sistantur. Neque enim hic facinorum illius finis; sed ad priora adiecit & alia. Nam postquam eos qui ecclesiam inuaserant pientissimus rex eiecit, & multi episcopi qui aderant cognoscentes iniquitatem, & fugientes insidias illorum, quasi incendium depascens omnia, in suas regiones concesserunt, nosque iterum in urbem & in ecclesiam, a qua eieci eramus, vocati sumus, inducentibus nos episcopis supra triginta, & notario a rege pientissimo in hoc misso; ille statim aufugit, eo quod ingressi mox obsecramus Christianissimum regem, vt Concilium cogeret, quo facta hæc iustificarentur. Male conscius enim sibi erat, & reprehensionem pertimescens; & idcirco cum regis literæ in omnia loca mit-

terentur, & vnde quaque omnes congregarentur, occulte, mediaque nocte, & ipse & sui conscensa naui elapsi sunt. Porro, vtpote conscientia nostræ fidentes, non propterea destitimus, sed eadem iterum a Christiano rege rogauimus. Qui & pro sua pietate, missis ad illum nuntiis, eum & omnes qui cum eo erant ex Ægypto vocauit, vt rationem factorum redderent: neque sufficere putarent ad defensionem, quæ attentarant ex vna parte absentibus nobis, tam iniuste contra tot ac tantos Canones. Atqui regis literis ille non obtemperauit, sed domi mansit, prætexens seditionem populi, & intempestiuam festinationem: tametsi etiam illic erant qui ei reluctabantur: & populus quoque ante literas conuiciis eum innumeris abluerat. Verum hæc nos exacte prosequi nolimus, summatim nefarios illius conatus ostendentes. Itaque nos non quieuimus, sed in hoc incubuimus, orantes regem, vt haberetur iudicium, in quo agere, & respondere liceret. Dicebamus enim nos paratos ad ostendendum nos non esse reos, sed illos legum extremos transgressores. Erant autem relictæ hic Syri, qui cum eo adfuerant, & communiter omnia fecerant: ad quos etiam accessimus, ad dandam rationem parati: atque super ea re sæpe eos interpellauimus, obsecrantes, vt dignentur nobis libellos & commentarios accusationum dare, vel genus criminum, vel accusatores ipsos significare. Verum nihil horum obtinuimus: iterumque ex ecclesia eiecti sumus. Quod si quæ tunc contigerunt, & omnem excedunt tragœdiam, enarrare vellem; quis sermo ea explicaret? quæ auris sine horrore perciperet? Cum autem illa, quæ dixi, prætenderemus, ipso magna sabbato collecta manus militum, ad vesperam diei in ecclesias ingressa, clerum omnem, qui nobiscum erat, vi eiecit, & armis gradum vndique muniuit. Mulieres quoque, quæ per illud tempus se exuerant, vt baptizarentur, metu grauiorum insidiarum nudæ aufugerunt. Neque enim concedebatur vt se velarent, sicut mulieres honestas decet. Multæ etiam acceptis vulneribus eiiciebantur, & sanguine implebantur natatoria, & sancto cruore rubescebant fluentia. Neque hic rerum finis erat: nam & sanctuaria ingressi sunt milites, quorum aliquos scimus nullis ini-

tiatos mysteriis, & viderūt omnia quæ intus erant. Quin & sanctissimus Christi sanguis, sicut in tali tumultu contingit, in prædictorum militum vestes effusus est: fiebantque quasi in Barbarica captiuitate omnia. Vulgus enim in solitudinem fugabatur, populus omnis extra ciuitatem versabatur, erantque in tanto festo vacuæ ecclesiæ, & plures quam quadraginta episcopi, qui nobis communicarant, cum populo & clero sine causa fugabantur. Et ob prodigiosa flagitia, vbique per fora, per domos, per solitudines, per omnes ciuitatis partes, omnia lamentis, eiulatibus, fontibus lacrymarum, & id genus calamitatibus plena erant: & in tanto tumultu & trepidatione ac planctu erant omnia, vt non modo qui affigebantur, sed & qui nihil tale patiebantur; & non solum qui nostræ fidei erant, sed & hæretici, & Iudæi, & gentiles, quasi ciuitate capta, nobiscum dolebant. Talia ausi sunt præter sententiam pientissimi regis nocte profunda, episcopis hæc instruentibus, & vbique militatibus, nec erubescens, quod essent duces militum, & pro diaconis satellites præeuntes haberent. Facto autem die, omnis ciuitas extra muros sub arbores, & in nemora emigrauit, ibi festum diem celebrans, quasi oues dispersæ. Liceat vobis ex his & cetera omnia pensare: nam omnia quæ facta sunt, sermone complecti, vt dixi, impossibile est. Est autem & hoc perquam molestum, quod talia tantaque mala nullum adhuc finem accipiant: neque spes est, quod statim finiantur: sed augentur in dies magis ac magis, nosq; multis ridiculi facti sumus: imo ridet nullus, etiam valde peruersus, lugent autem omnes propter extremam & inauditam hanc malitiam, malorum facile colophonem. Quid si quis dicet de turbationibus etiam in aliis ecclesiis postea excitatis? Non enim hic cessauit hoc malum, sed vsque ad orientem peruenit. Nam sicut a capite, quod malis humoribus plenum, & reliqua membra corrumpuntur: ita nunc quoque tumultus, qui in hac magna ciuitate cœperunt, quasi ex fonte in omnia loca effluunt, & clerici vbique in episcopos insurgunt, & episcopi ab episcopis, & populi a populis scissi sunt, & alii propediem scindentur, & expectatur vbique malorum partus, orbisque totius subuersio. Igitur domini maxime

venerandi & pii, cum hæc ita se habere didiceritis, studium vestrum, & magnam diligentiam adhibete, quo retundatur hæc, quæ in ecclesias irrupit, iniquitas. Quippe si mos hic inualuerit, & fas erit cuius in alienam parochiam irrumpere, idque ex tantis interuallis, & eicere quos voluerit, & auctoritate propria quæque pro libidine sua facere; scitote quod breui transibunt omnia & totus orbis premetur bello non indicto, omnibus ab omnibus eiectis, & omnes eiicientibus. Quapropter ne confusio hæc omnem quæ sub cælo est nationem inuadat, obsecro vt scribatis quod hæc tam iniue facta, & absentibus nobis, & non declinantibus iudicium, non habeant robur, sicut neque sua natura habent: illi autem qui iniue egerunt, pœnæ ecclesiasticarum legum subiaceant: nobis vero, qui nec conuicti, nec redarguti, nec habiti vt rei, literis vestris & caritate vestra, aliorumque omnium, quorum scilicet & antea societate fruebamur, frui concedite. Si autem aduersarii nostri, qui ita iniue egerunt, adhuc fingunt crimina quædam, propter quæ nos iniuste eiecerunt, non datis nobis neque commentariis, neque libellis, neque manifestatis accusatoribus; agemus & tuebimur etiam nos libenter causam, monstrabimusque illos ipsos, non nos, reos esse eorum quæ nobis impungunt, sicut & plane innoxii sumus: & contra, quæ ab ipsis facta, contra omnem sunt honestatem, contra omnes leges, contra omnes ecclesiasticos Canones. Et quid dico Canones ecclesiasticos? Neque in gentilium iudiciis, neque in barbarorum tribunalibus talia attentata sunt vnquam. Neque Scythæ, neque Sauromatæ, vnquam iudicarunt, iudicium dandum vni parti, absente ea quæ accusatur, & vitante non iudicium, sed inimicitias, & inuocante multa millia iudicum, & protestante coram toto orbe declaraturam se non esse ream, depulsuramque crimina, & ostensuram suam innocentiam. Hæc igitur omnia cum ita se habere intellexeritis a Dominis meis pientissimis fratribus nostris episcopis, obsecro vt præstetis id quod petent officii. Quo non solum nobis gratificabimini, sed & ecclesiarum vniuersitati, mercedemque accepturi estis a Deo, qui nihil non propter ecclesiarum pacem fa-

cere dignatur. Semper vale, & ora pro me, domine dignissime & sanctissime.

NOTA.

^a *Ioannes.*] Ioannes Chrysoſtomus epiſcopus Conſtantinopolitanus, per factionem Theophili Alexandrini epiſcopi, inſtigante imperatrice Eudoxia, in exilium pulſus, & paulo poſt, ob populi ſeditionem, reuocatus, ac ruſum, non multo poſt, per eandem factionem eiectus; Innocentium papam, legatis & literis miſſis, appellauit, vt pro ſua auctoritate, ſe inimicorum factione oppreſſum, tueretur, & eccleſiarum perturbationi proſpiceret. per eoſdem etiam legatos ſcripſere quadraginta epiſcopi qui Ioanni communicabant, & clerus Conſtantinopolitanus. Innocentius rei indignitate vehementer commotus, Synodo Romæ habita, communionem quidem vtriuſque partis admiſit, ſed Theophili iudicium irritum eſſe decreuit, & Synodum orientalium & occidentalium, miſſis legatis, fieri oportere cenſuit. Legati inſcio imperatore, & imperatrice agente, male accepti, & vexati, cum nec mandatorum exponendorum facultas eis permiſſa fuiſſet, Romam reuerterunt. Interim Ioannes per diuerſa loca raptatus moritur. Quibus omnibus Innocentius plurimum indignatus, imperatori & imperatrici ſacris interdicit: Theophilum excommunicat, & deponit: Vrfacium, qui viuenti Chryſoſtomo ſubſtitutus fuerat, etiam deſunctum, exautoratum, e numero epiſcoporum excludit: Atticum ſuſpendit, & donec eius cauſa cognoſcatur, Proclo Cyrici epiſcopo eccleſiam Conſtantinopolitanam regendam committit. Poſt vero, cum Arcadius, & in Ioannis calumniatores vindicaſſet, & abſolutionem pro ſe atq; vxore eſſlagitaſſet, Innocentius reſcripſit. Confirmato animo accedite ad Dominica ſymbola, iubete Ioannis nomen ſacris tabellis inſcribi. Quæ enim aduerſus Ioannem geſta ſunt, nos auctoritate freti S. Petri eximii apoſtolorum principis, diſcuſſis cauſis doccimus ex animo ſanguinario proceſſiſſe. Sed de hac tota cauſa, vide Socr. lib. 6. Sozom. lib. 8. Palladium & Gregorium Alexandrinum in vita Chryſoſtomi; præter Nicephorum lib. 13. Baron. anno 404. num. 20. & ſequentibus.

EPISTOLA XXVIII.

INNOCENTII PAPÆ I.

AD S. IOANNEM CHRYSOSTOMVM.

Ioannem Chryſoſtomum a ſua eccleſia exulantem conſolatur.

TAMETSI innocentem bona omnia expectare, & a Deo miſericordiam petere conueniat: tamen nos quoque, qui tolerantia malorum ſuaſores ſumus, literas

Verſa e
Græco Ni-
ceph. Calli-
ſti l. 13. c. 32.
Sozomen.
lib. 6. c. 26.